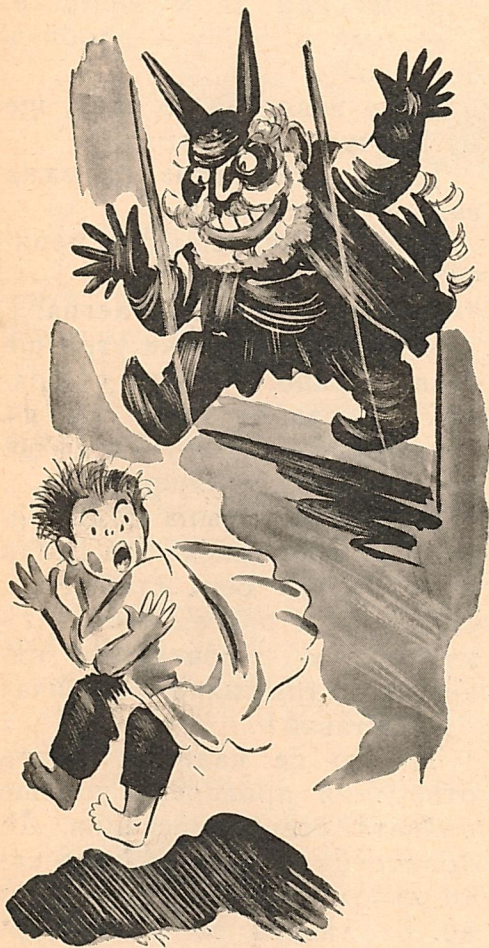

Трайчо не искаше да влѣзе, но като видѣ чепата тояга — покорно се намъкна въ човала. Дѣдо Вълко го метна презъ рамо и закричи. Трайчо се

опита да извика за помощъ, но гласътъ му се бѣше схваналъ отъ страхъ. Старецътъ го отнесе бързо на воденицата. Ритна съ кракъ вратата и

влѣзе. Вжтре бѣше пусто. Само воденичниятъ камъкъ се въртѣше лудешки.

— Като нѣмамъ жито — тебе ще смѣля! Ти ми пропиля храната. Влизай въ коша!

И дѣдо Вълко изтърси Трайчо въ воденичния кошъ. Трайчо се опита пакъ да извика, но не можа да изкара нито единъ звукъ. Езикътъ му бѣше онѣмѣлъ. Воденичниятъ камъкъ го подхвана и го превърна завчасъ на прахъ. Дѣдо Вълко пое съ ржка малко прахъ и поклати замислено глава:

— Жалко, — рече той, — отъ туй зло момче намѣсто брашно излѣзоха трици.

И като насипа трицитъ пакъ въ бремето, той го понесе къмъ кжши. На двора го посрещнаха цѣло ято юрдечки.

— Гладни сме! — заговориха юрдечкитъ.

— Ей сега дѣдо ще си ги нахрани! — отвърна дѣдо Вълко и изтърси трицитъ въ едно корито. Забърка ги съ топла вода и покани юрдечкитъ:

— Лапайте!

Още единъ пжтъ се опита Трайчо да нададе викъ — но не можа нищо да каже, защото нѣмаше уста...

Събуди се разтреперанъ като листъ. Пи една вода, разбра, че не е превърнатъ на